

Novoroční předsevzetí

Jaroslav Šlosárek

„... s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši...“ (Žd 12,1.2; ČSP)

Máme tu opět nový rok. Rozeslali jsme novoroční přání našim přátelům a blízkým a od 1. ledna jsme začali psát nové datum s koncovkou 24.

Přelom roku bývá časem přemýšlení nad tím, co se nám v uplynulém roce podařilo, a co naopak ne. Je překvapivé, jak má tento čas v sobě jakousi magickou sílu. Nejednou jsem se při podobné příležitosti s vervou pustil

do nápravy. A pak, asi to taky znáte, tak jak jsem si pomalu zvykal psát nové datum, pomalu vyprchávalo i mé prvotní nadšení k naplňování nových předsevzetí. Okolnosti života vrazily klín do mého skvěle promyšleného plánu a na konci roku jsem „zaplakal“ nad jeho troskami. Možná jsem si stanovil moc cílů. Možná jsem narazil na příliš mnoho dalších neodkladných priorit, které mi život přivál do cesty. Ale zcela určitě mi chyběla nezbytná dávka trpělivosti a vytrvalosti.

Mohlo by se zdát, že je lepší si žádné předsevzetí nestanovovat. Pak člověk nemusí zažívat zklamání. Myslím si však, že to není správná cesta. Člověk by měl mít v životě jasno v tom, čeho chce dosáhnout. Ať již v dlouhodobém horizontu, nebo i v dílčích etapách. A svou vůli použít k tomu, jít za tím.

Vždyť i Bible nás vyzývá k trvalému rozvoji osobnosti, a to jak v oblasti fyzické a duševní, tak i v té duchovní. Máme růst (Ef 4,15; Ko 1,10–12; 1Te 5,21–23; ČSP). Stejně jako se člověk z novorozence postupně vyvíjí v dospělé bytost, tak každá oblast našeho života prochází postupným rozvojem.

Dočetl jsem se, že má-li člověk získat nějaký nový, dobrý návyk, musí jej začít praktikovat 21 dnů po sobě bez jediného vynechání. Pokud během té doby dojde k vynechání a opravdu chce cíle dosáhnout, musí ten 21denní úsek začít počítat znovu.

V oddílech Klubu Pathfinder, které jsem vedl, jsme praktikovali tzv. Fogla-

rův „modrý život“. Jde o tabulku v deníku s kolonkami pro celý měsíc – na každý den jedna. Stanovili jsme si

Cítíte také v sobě touhu něco ve svém životě zlepšit?

cíl, kterého chceme dosáhnout, jako bylo např. ranní mytí studenou vodou, denně jeden dobrý skutek, pečlivá příprava do školy nebo čtení jedné kapitoly z Bible. A každý den, když bylo zadání poctivě splněno, si účastník této aktivity mohl vybarvit příslušné okénko modře. Snahou každého bylo mít v měsíci v tabulce vybarveno co nejvíce kolonek, což nás všechny motivovalo a v důsledku v nás upevňovalo dobré návyky.

Cítíte také v sobě touhu něco ve svém životě zlepšit? Využijte k tomu začátek roku 2024 a stanovte si nějaké osobní předsevzetí, jež by stálo za úsilí proměnit v dobrý návyk, který by pozitivně obohatil váš život.

Takovým novoročním předsevzetím může být třeba: „... s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, upřeně

hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši...“ (Žd 12,1,2; ČSP).

Apoštol Pavel nejednou ve svých pastoračních dopisech křesťanům zdůrazňuje potřebu zapojit svou vůli a snahu do procesu růstu své osobnosti. Je to Stvořitel, kdo dává život zelenině, kterou pěstujeme na zahrádce, ale my jsme ti, kdo ji musejí okopávat! Podobně Pán Ježíš je ten, kdo nám dává životní sílu a ukazuje nám směr cesty k věčnému životu. My však s ním musíme svou vůli udržovat kontakt.

Vzpomínám si na jeden zážitek ze své cesty se švagrem Milanem dvěma auty do města našich snů – Paříže. Provoz na příjemné, čtyřproudové cestě se časem začal zahušťovat a my jsme raději zaparkovali u nejbližší benzínky, abychom se jeden druhému úplně neztratili. V komplikované pařížské aglomeraci bychom se už asi těžko hledali. V prohlídce města jsme pak pokračovali raději pěšky.

Větší problém však nastal, když jsme chtěli z města vyjet. Na mapě to vypadalo celkem jednoduše, ale když jsme se po čtvrt hodině kličkování v centru města totálně zamotali do jednosměrek, skončili jsme na prostorném parkovišti v beznadějně hlubíně francouzské metropole. Co teď?

Všiml jsem si kamionu parkujícího nedaleko nás, ve kterém za volantem podřimoval řidič. Zašel jsem k němu s mapou, aby mi ukázal cestu k výjezdu na Prahu. A když složitě kroužil prstem po mapě, tušil jsem, že ani ten nám v našem problému nepomůže. Poděkoval jsem a odcházel jsem zpět k našim autům. „Haló!“ zadržel mě výmluvným gestem a naznačil mi, abych ho následoval. Než jsem plně pochopil, co má na mysli, nastartoval svůj přepravní kolos.

Sotva jsem doběhl k Milanovu autu, kamion se zářivě žlutou plachtou na návěsu začal rolovat k výjezdu z parkoviště. Na Milana jsem do otevřeného okna auta stačil jen vzrušeně zavolat: „Jeď za mnou! Hned!“ Nastartoval jsem a zamířil k výjezdu z parkoviště, kde pákistánský řidič kamionu na pár vteřin zastavil. Když mě v zrcátku viděl přijíždět, najel neohroženě do nepřetržitého proudu vozidel na hlavní silnici. Provoz v tomto pruhu se zastavil a kamion se včlenil do dopravního řetězu. V těsném závěsu za ním se znovu rozjela čekající auta a my s Milanem jsme zůstali stát u výjezdu jako zimomřiví plavci na břehu rozvodněné řeky.

Kamion se žlutou plachtou se nám vzdaloval. Jestli ho ztratíme z dohledu, jsme ztraceni, říkal jsem si. Teď, anebo nikdy! Šlápl jsem na plyn a snažil se vtěsnat svého žigulíka do úzké mezírky mezi auty jedoucimi po hlavní silnici. Nehledě na troubení řidičů jsem pokračoval v nájezdu.

S očima upřenými na vzdalující se kamion našeho vůdce jsme následovali každý jeho úhyb z pruhu do pruhu nebo odbočení do vedlejší ulice v důvěře, že on zná správnou cestu k našemu cíli. Nebylo to snadné, avšak bylo to nezbytné. Chvillemi jsme viděli jen kousek zářivě žluté plachty před řadou aut, která se dostala mezi nás. O to více jsme se snažili neztratit jej z dohledu. Byl v tomto pařížském bludišti naší jedinou nadějí.

Nakonec jsme z jedné boční ulice najeli na osmiproudou dálnici, kde po chvíli náš průvodce zastavil na krajnici. Zastavili jsme těsně za ním. Krev ve spáncích mi divoce pulzovala a z čela jsem setřel kapky studeného potu. Uff. To byla „jízda“! Někdy se mi zdálo, že na nás náš průvodce zapomněl.

Černovlasý řidič kamionu se žlutou plachtou na návěsu se v otevřeném okně kabiny zubil od ucha k uchu. Vykloněný z okna nám pokynem ruky, srozumitelným všem jazykovým skupinám světa, ukazoval směr, kterým máme dále pokračovat. Snad porozuměl i on našemu vděčnému děkování, když jsme ho předjížděli. Pozdravil nás ještě ohlušujícím zvukem klaksonu a ve zpětném zrcátku jsme zahlédli, jak pomalu roluje k odbočce vedoucí zpět do centra města, odkud jsme právě vyjeli.

Jak přiléhavá ilustrace k tématu mého dnešního zamyšlení. Nestačí jen mít dobré předsevzetí nebo správný cíl. Musí to být podpořeno vědomým rozhodnutím a vytrvalým úsilím jej, navzdory všem překážkám, dodržet. Každodenní povinnosti, telefonáty, brouzdání na internetu, sledování zpráv na televizi, zájmové aktivity, návštěvy, starosti... se vsunují mezi nás a Ježíše, který nás chce vyvést z labyrintu tohoto světa na cestu k nebeskému domovu. Na nás je, abychom s pohledem upřeným na něj vytrvali v následování až do cíle. Denně se ujišťujeme, že jsme jej neztratili z dohledu.

„... měli byste číst Boží slovo a přemýšlet o něm, abyste rostli ve víře a k spáse“ (1Pt 2,2; SNC).

Kdesi jsem četl zajímavou myšlenku: „**Chtěl bych**, neznamená nic. **Chci**, dělá divy.“

Pane Ježíši, v celém novém roce 2024 se **chci** držet Tobě na dohled. V každém dni otvírat Tvé Slovo a následovat ve svém životě Tvůj příklad.

Nestačí jen mít
dobré předsevzetí
nebo správný cíl.
Musí to být pod-
pořeno vědomým
rozhodnutím
a vytrvalým úsilím
jej dodržet.

PF 2024

vedoucí Klubu Pathfinder

Ján ŠOLC, vedoucí KP ve Slovenském sdružení CASD:

2Kr 6,17: „Potom sa Elizeus modlil: ‚Hospodin, otvor mu, prosím, oči, aby videl.‘ Tu otvoril Hospodin sluhovi oči a ten uvidel zrazu vrch plný...“

Mám na perách modlitbu do budoucího roka: „Pane, otvor nám oči, aby sme videli! Aby sme ako hľadači ciest (Pathfinderi) videli cesty tam, kde ich zatiaľ nevidíme, a tvoju pomoc tam, odkiaľ ju nečakáme – v našich životoch aj v Pathfinderí. Ďakujem.“

Tom ŠPÁC, vedoucí KP v Českém sdružení CASD:

Pokládám si otázku: „K čemu to všechno je?“ V roce 2023 jsme prožili dobrodružné akce (speciál v Izraeli, Robinzonádu, Camporee, Múzičku, rádcovský kurz, JOMO a celou řadu oblastních

akcí a táborů). Málo toho není, ale proč vlastně?

Za tím vším je mnoho příprav, porad – tolik hodin, abychom byli pár dní spolu. Stálo to za tu námahu?

Moje odpověď je – ANO, STÁLO!!! A proč? Chceme být těmi, kteří jsou přínosem pro společnost, a také tak chceme vést naše děti. Taková je cesta pathfindera – hledáče cest.

Děti na každé naší akci hledají tu nejlepší cestu k Pánu Bohu i k druhým. Jedním z důkazů je práce s teenagery. Na posledním JOMU jsme se bavili o biblické postavě Jóba, kde se mladí ptají na to, proč Bůh dopustil něco tak drsného na svého služebníka. Může se stát i mně, že přijdu o svého nejbližšího?

Hledali jsme odpovědi na tyto klíčové otázky, a ne vždy se nám to podařilo. O tom je vlastně ta cesta. Cesta, na které je někdy důležité říct: „Nemám odpověď na otázku PROČ?, ale chci hledat odpověď na otázku JAK?“

A to je cesta, kterou bychom se rádi vydali spolu s vámi i v příštím roce.

Lukáš JUREČEK, vedoucí KP v Moravskoslezském sdružení

Před léty jsem při přijímacím pohovoru na Teologický seminář dostal otázku, která mne překvapila. Ptali se mne totiž, zda mám nějakého hrdinu či vzor. Na přemýšlení nebylo mnoho času, ale téměř okamžitě se mi v mysli vybavila osobnost prvního oficiálního misionáře vyslaného Generální konferencí do Evropy – Johna Nevinse Andrewse.

To, co jsem se o něm dočetl, mne totiž přímo fascinovalo. Byl to muž s velkým odhodláním a pravý pathfinder. Nejenže měl odvalu vstoupit na neprošlapané cesty, ale nezalekl se ani žádného dobrodružství. V jeho zápiscích se tak můžeme dočíst o misijních cestách, při kterých byl nucen nocovat v divočině, a to i v tuhých mrazech. Dokonce popisuje, jak se probudil se zmrzlým plnovousem.

Ale důvodem, proč na něj vzpomínám v souvislosti se svým novoročním předsevzetím, je jeho neuvěřitelná znalost Bible. Dokonce kolovala zpráva, že ji zná celou nazpaměť. A tak se jej při jedné příležitosti na to jeho přítel zeptal, tak trochu s pochybnostmi. John Andrews skromně odpověděl: „Ne, celou asi ne, v prorocích mám drobné mezery.“

A tak asi již tušíte, jaké si chci pro nový rok 2024 dát předsevzetí. Rád bych si nejen každý den našel čas na Boží slovo, ale každý týden se naučil nějakou další stať nazpaměť. A pokud chcete,

udělá mi velkou radost, když se k mému předsevzetí přidáte i vy. Přeji vám tedy Boží požehnání nad stránkami Bible i v dalších okamžicích nového roku.

Roman BUCHTEL, unijní vedoucí KP

Když procházíme kolem milníku, je to vždy čas, abychom se ohlédlí a abychom se znovu zamysleli nad tím, kam naše cesta směřuje. Jaký byl ten váš uplynulý rok, co dobrého jste v něm udělali pro druhé a co dobrého kamarádi kolem vás udělali pro vás? Je to velká přednost, že se máme navzájem. Jsem vděčný za každého vedoucího, který přiloží ruku k dílu; jsem vděčný za rodiče, kteří chápou, že kroužky jsou důležité, ale oddílové schůzky jsou ještě důležitější; jsem vděčný za děti, které tvoří partu kamarádů na celý život.

Víte, která věc je doma nejdůležitější? Je to stůl. Mám pro vás jedno novoroční předsevzetí. Stůl, u kterého se setká celá rodina v jeden čas, to je dnes skoro zázrak. A tak pracujte v dalším roce na tom, abyste se jako rodina kolem stolu scházeli pravidelně. Bez mobilů v ruce. Buďte spolu u jednoho stolu, protože kolem stolu u jednoho jídla, tam se odehrává něco zázračného.

Ať vás Pán Bůh chrání i v dalším roce.

